

Arrest

nr. 242 315 van 16 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P.-J. DE BLOCK
Sint-Bernardusstraat 96-98
1060 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 13 mei 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13*quinquies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 augustus 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 september 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. DE BLOCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaten C. DECORDIER & T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 november 2015 dient de verzoekende partij een aanvraag tot internationale bescherming in.

1.2. Op 22 juni 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen voormelde beslissing dient de verzoekende partij een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 209 757 van 20 september 2018 bevestigt de Raad de beslissing vermeld in punt 1.2. voor wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus. De beslissing vermeld in punt 1.2. wordt vernietigd in zoverre zij de subsidiaire bescherming weigert.

1.4. Op 4 december 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 23 september 2019 dient de verzoekende partij een tweede aanvraag tot internationale bescherming in.

1.6. Op 28 februari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek.

1.7. Op 13 mei 2020 neemt de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

*“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw, die verklaart te heten ,
(...)*

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 02/03/2020 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

Het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5°, inderdaad, aangezien betrokkene al op 09/11/2015 en 23/09/2019 internationale bescherming heeft aangevraagd en door de beslissing van niet-ontvankelijkheid van het CG VS blijkt dat er geen nieuwe elementen zijn, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de partijen om de kosten van het geding ten laste van de tegenpartij te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 1, 6°, 7, 39/2 en 52/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 7 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn), van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het verbod van willekeur en van het gelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van het enig middel zet de verzoekende partij het volgende uiteen:

“1. Tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen van 28 februari 2020 waarop het bevel is gebaseerd, werd geen beroep aangetekend bij de Raad voor de Vreemdelingenbetwistingen.

Overeenkomstig art. 39/2 Vw bezit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen volle rechtsmacht. Het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een beslissing van het Commissariaat - Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kent een schorsende werking.

Gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bezit de verzoekende partij nog steeds een voorlopig verblijfsrecht. Personen die zich in deze situatie bevinden krijgen normaal de toelating (eventueel bijlage 35) om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Dat verzoeker tevens nog de mogelijkheid had om een nieuwe asielaanvraag in te dienen op basis van nieuwe elementen.

Dat dient rekening gehouden te worden met de maatregelen die door de Belgische overheid werden genomen betreffende COVID-19;

Dat immers verzoeker zich ernstig beperkt zag in haar mogelijkheden om een nieuwe asielaanvraag in te dienen.

Dat er derhalve ook geen mogelijkheid was voor het CGVS om deze asielaanvraag en de desbetreffende nieuwe elementen in overweging te kunnen nemen.

Verzoeker kreeg echter bij de bestreden beslissing toch een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing tot verwijdering is volgens artikel 1, 6° echter een beslissing waarbij de illegaliteit wordt verklaard.

2. Het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel houdt in dat de inhoud van het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn. De rechtszoekende moet in staat zijn in redelijke mate de gevolgen van een bepaalde handeling te voorzien op het tijdstip dat de handeling wordt verricht. Het vertrouwensbeginsel houdt meerbepaald in dat de overheid de gerechtvaardigde verwachtingen, die zij bij de rechtsonderhorigen heeft gewekt, moet invullen. De burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft gedaan. Bijgevolg schendt de hierboven aangekaarte praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken dat met onduidelijkheden behept is, het rechtszekerheidsbeginsel alsook artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet. Artikel 52/3 Vw. Bepaalt immers dat een bevel slechts afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, quod non in het geval van een schorsend beroep.

De voorwaarden in art. 52/3 Vw. dienen cumulatief geïnterpreteerd te worden. De praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken interpreteert het artikel echter niet op deze manier, nochtans staat wel degelijk “en” te lezen en niet “of”.

“Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de asielaanvraag niet in overweging neemt of de vluchtelingenstatus weigert te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling EN de vreemdeling onregelmatig in het Rijk verblijft, moet de minister of zijn gemachtigde onverwijld een bevel om het grondgebied te verlaten afgeven, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°.”

De bevestiging van een cumulatieve interpretatie kan worden gevonden in de parlementaire voorbereiding : “De minister of zijn gemachtigde beschikt bij het nemen van deze beslissing niet over enige appreciatiebevoegdheid indien hij vaststelt dat aan beide navolgende bepalingen is voldaan: de vreemdeling werd de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd of zijn asielaanvraag werd niet in overweging genomen én hij verblijft onregelmatig in het Rijk. De minister of zijn gemachtigde moet bijgevolg eerst nagaan of aan deze twee voorwaarden is voldaan”. (Parl. St., De Kamer, DOC 53 2555/01, p. 11)

De wijziging van art. 52/3 Vw. strekte er overigens toe om in overeenstemming te komen met de Europese Terugkeerrichtlijn (Kamer, wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf , de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, 19 oktober 2011, 53-1825/001), hierin staat het volgende te lezen:

“De beslissing tot terugkeer is de administratieve handeling of de rechterlijke beslissing “ waarbij het verblijf van een onderdaan van een derde land illegaal wordt verklaard en een terugkeerverplichting wordt opgelegd of geformuleerd” (artikelen 3,4 van de richtlijn). De Lidstaat kan vrij de vorm van de terugkeerbeslissing bepalen. Hij moet deze beslissing wel vastleggen in de vorm van een schriftelijk document dat de motieven in feite en in rechte herneemt die de beslissing rechtvaardigen en dat informatie geeft over de beroepsmiddelen. De wet van 15 december 1980 gebruikt geen eenduidige term om “terugkeerbeslissing” aan te duiden. Soms is er sprake van een “bevel om het grondgebied te verlaten” (bijvoorbeeld in de artikelen 7 en 8 van de vreemdelingenwet), soms heeft men het over een “verwijderingsbeslissing” (artikel 8bis van de vreemdelingenwet). Deze beslissingen hernemen in alle gevallen de termijn om het grondgebied te verlaten (of de termijn voor de vrijwillige terugkeer)”.

Hieruit volgt wederom dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard. De Europese Terugkeerrichtlijn bepaalt echter dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden. Gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het Commissariaat - Generaal, is er geen sprake van een definitieve beslissing. Bijgevolg dienen de voorwaarden in art. 52/3 Vw. Wel degelijk cumulatief geïnterpreteerd te worden om in overeenstemming te kunnen zijn met deze richtlijn, overigens het doel van de wetwijziging, en dient de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken te worden afgewezen wegens niet in overeenstemming zijnde met art. 52/3 Vw, het wetsontwerp tot wijziging van art. 52/3 Vw. dd. 19 oktober 2011, de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus en de Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG.

De negende overweging Europese Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG stelt bovendien dat “Overeenkomstig richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, mag een onderdaan van een derde land die in een lidstaat asiel heeft aangevraagd niet worden beschouwd als iemand die illegaal op het grondgebied van die lidstaat verblijft, totdat het afwijzend besluit inzake het verzoek respectievelijk het besluit waarbij het verblijfsrecht van de betrokkene wordt beëindigd, in werking is getreden.”

Dat tevens zou mogen worden aangenomen dat, onder het vertrouwensbeginsel, tijdens de periode van de genomen maatregelen tegen COVID-19 geen bevelen om het grondgebied te verlaten zouden mogen worden betekend op basis van negatieve beslissingen CGVS tijdens diezelfde periode.

3. Het gelijkheidsbeginsel vereist met andere woorden dat allen die zich in eenzelfde situatie bevinden op gelijke wijze moeten worden behandeld. In de praktijk is het immers vaststaand dat niet bij alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie bevinden van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. Daar de termijn van dit bevel dus zoals gezegd kan aflopen, is er een verschil tussen de personen die een bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen. De eerste categorie

kan immers onmiddellijk worden gerepatrieerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is.

4. Bovendien heeft de Dienst Vreemdelingenzaken op zijn minst geen zorgvuldig onderzoek verricht. Ingevolge het zorgvuldigheidsbeginsel moet de Dienst Vreemdelingenzaken een besluit zorgvuldig voorbereiden en nemen, waarbij er een correcte behandeling van de asielzoeker moet worden aangewend, een zorgvuldig onderzoek moet worden gedaan naar de feiten en belangen teneinde tot een deugdelijke besluitvorming te kunnen komen.

Op 13/05/2020 werd aan verzoeker, in toepassing van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een bevel om het grondgebied te verlaten overgemaakt.

Artikel 7 van de Vreemdelingenwet laat de meer voordelige bepalingen zoals voorzien in de internationale verdragen onverlet. Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Het is aldus de taak van de verwerende partij om het dossier van de verzoekende partij met de nodige zorgvuldigheid te onderzoeken ten einde in overeenstemming te kunnen handelen met artikel 7, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Luidens art. 7 van de Vreemdelingenwet dient de verwerende partij in elk geval de hogere rechtsnormen te respecteren bij elke beslissing genomen op basis van art. 7 van de Vreemdelingenwet.

Indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd dan zou zij hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn.

Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 E.V.R.M. meer dan reëel is.

Het bevel om het grondgebied te verlaten van 13 mei 2020 werd door de verwerende partij, zoals hierna zal blijken, niet afdoende gemotiveerd.

Het bevel is immers uitgegeven onder het argument dat de verzoekende partij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten.

Deze motivatie kan niet in aanmerking worden genomen teneinde de bestreden beslissing in het licht van artikel 3 E.V.R.M. te rechtvaardigen.

Een loutere verwijzing naar het feit dat het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 28 februari 2020 een negatieve beslissing heeft genomen, volstaat niet.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153). De motiveringsverplichting moet de verzoekende partij met andere woorden in een mogelijkheid kunnen stellen te kunnen toetsen of de beslissing proportioneel is aan het beoogde doel. Dit is in casu zeker niet het geval.

Bijgevolg komt artikel 3 E.V.R.M. in het gedrang en had de verwerende partij de plicht een toetsing door te voeren aan deze internationale verdragsnorm.

De bepaling van artikel 3 EVRM bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke en vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM heeft artikel 3 van het EVRM een absoluut karakter (EHRM 21 januari 2011, MSS/België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van (niet-EU)vreemdelingen naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van (niet-EU) vreemdelingen (EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari 2008, *Saadi/Italië*, § 128-129; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 108 in fine ; RVV 22 november 2011 (arrest nr. 70.385)).

Bovendien dient te worden vermeld dat er op de Dienst Vreemdelingenzaken een onderzoeksplicht rust om zich er van te verzekeren dat haar beslissingen niet strijdig zijn met artikel 3 EVRM. Uit vaste jurisprudentie van het EHRM volgt dat er op de lidstaten een plicht rust om niemand te verwijderen naar een land waar hij of zij een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM (EHRM 7 juli 1989, nr. 14038/88, *Soering/Verenigd Koninkrijk*, § 90-91; EHRM 20 maart 1991, nr. 46/1990/237/307, *Crus Varas en anderen/Zweden*, § 69-70; EHRM 15 november 1996, nr. 70/1995/576/662, *Chalal/Verenigd Koninkrijk*, § 74; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, *Saadi/Italië*, § 125; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi/Verenigd Koninkrijk*, § 212). Uit deze plicht vloeit dan ook voort dat een lidstaat zich moet verzekeren dat er geen reëel risico bestaat op een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Zeker in die gevallen waar de situatie gemakkelijk te verifiëren is, moeten de autoriteiten op de hoogte zijn van de risico's bij verwijdering.

Het is vaste rechtspraak van de Nederlandstalige Kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M. niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure, maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing.

De verzoekende partij wijst hierbij eveneens naar de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, die België veroordeeld heeft nu de Belgische staat zich heeft onttrokken aan een onderzoek naar een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M.

“338 (...) un Etat demeure entièrement responsable au regard de la Convention de tous les actes ne relevant pas strictement de ses obligations juridiques internationales, notamment lorsqu'il a exercé un pouvoir d'appréciation (...). » (EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*).

De verwerende partij moet bijgevolg een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het E.V.R.M. verboden handeling (E.H.R.M. 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388).

Hieruit volgt dat de Belgische Staat dus de verplichting heeft om in elke zaak, individueel, te onderzoeken of een schending van artikel 3 E.V.R.M. aanwezig is. Het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling wordt beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75 – 76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107).

Dit onderzoek, naar een mogelijke schending van artikel 3 E.V.R.M., werd in de bestreden beslissing op geen enkele manier gerealiseerd.

Derhalve heeft de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien de in aanmerking komende belangen niet op een juiste wijze afgewogen om tot een weloverwogen besluit te komen waardoor het willekeurige wijze is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing.

Bij een terugkeer naar Afghanistan, vreest verzoekers dat zijn mensenrechten ernstig zullen geschonden worden.

De Afgaanse minister voor vluchtelingen en repatriëring heeft gesteld dat geen gedwongen terugkeer mogelijk kan zijn en dat het land voor 80% onveilig is (United Kingdom: Home Office, Country Information and Guidance - Afghanistan: Security and humanitarian situation, 15 August 2015, Version 2.0, available at: <http://www.refworld.org/docid/55dc3bd34.html> [accessed 22 November 2015]) :

"In February 2015 it was reported that newly appointed Afghan Minister for Refugees and Repatriation, Hussain Alami Balkhi, stated that he wished to reconsider the terms of the existing Memorandum of Understandings (MoUs) with European countries, concerning returns, and that until new agreements had been made no enforced returns should take place.⁸⁶ The Minister also reportedly commented that the security situation in Afghanistan was not stable, that there has been a significant deterioration in security in the past few years since the MoUs were signed, and that 80 per cent of the country was insecure and unsafe.⁸⁷ In the most recent statement attributed to the Minister, he "specifically highlighted three of the provinces of Afghanistan as very dangerous. This stands in marked contrast with his statement at the beginning of this discrete saga, when he claimed that only two of the thirty four Afghanistan provinces were safe."⁸⁸"

Uit objectieve informatie blijkt dat uit het rapport van de Deense Immigratiedienst over Afghanistan (Danish Immigration Service. Afghanistan COI.) blijkt dat :

- de huur in Kaboel is enorm hoog en derhalve leven sommige mensen in tenten in Kaboel aangezien ze geen huis kunnen betalen en de overheid hen geen voorzieningen aanbiedt (pg. 12);*
- ten gevolge van een presidentieel decreet van 2005 moeten alle terugkeerders terugkeren naar hun plaats van origine, hun thuisbasis (pg. 12);*
- het hoofdprobleem voor tewerkstelling in Kaboel betreft mensen uit de provincies en mensen die terugkeren uit het buitenland (pg. 13);*
- de werkgelegenheidsgraad in Afghanistan is bijzonder laag, het is moeilijk voor nieuwkomers om een leven op te bouwen in Afghanistan (pg. 13);*
- een belangrijk deel van de economie in Kaboel is gebaseerd op de internationale aanwezigheid. Eenmaal de internationale troepen zich uit Afghanistan zullen onttrekken zal dit dramatisch zijn voor de werkgelegenheidssituatie in Afghanistan (pg. 15).*

Uit andere objectieve informatie blijkt vervolgens dat:

De veiligheidssituatie in Afghanistan is uiterst problematisch, ook na de terugtrekking van het gros van de NAVO/ISAF troepen begin dit jaar. Het land gaat momenteel door een belangrijke politieke, economische en veiligheidstransitie.

De dreiging van terroristische en misdadige acties tegenover buitenlanders is zeer hoog. Gehele zones van het land, stedelijke agglomeratie inbegrepen, ervaren het geweld van de gewapende opstandelingen tegen de Afgaanse en de internationale veiligheidskrachten. Het conflict veroorzaakt meer dan duizend doden elk jaar. Het gevaar kan de vorm aannemen van bomaanslagen, zelfmoordaanvallen, ontvoeringen, gewapende confrontaties, aanvallen langs de wegen, tegen ngo's, internationale organisaties, privé-ondernemingen en mensen die zich per toeval in de omgeving bevinden.

De buitenlanders moeten zich tegen elk soort criminaliteit beschermen. Er is immers niet alleen het geweld van de gevechten tussen de gewapende oppositie en de regeringskrachten. Het kan eveneens gaan om politieke of criminele ontvoeringen. Al deze vormen van criminaliteit houden trouwens vaak verband met illegale handel en smokkel, met name de drughandel.

Belgische burgers die worden tewerkgesteld door multilaterale organisaties (VN en haar agentschappen, Europese Unie, NAVO, ontwikkelingsagentschappen) zijn onderworpen aan het veiligheidsprotocol van deze organisaties en dienen zich hier strikt aan te houden.

Gewone diefstallen en roofovervallen kunnen af en toe in de stadscentra, de winkelcentra, de banken (geldapparaten) en de plaatsen die regelmatig door de buitenlanders worden bezocht plaatsvinden. Er is een groot risico op ontvoeringen in heel het land.

De risico's in verband met de aanwezigheid van mijnen en niet-ontploffte munitie blijven bestaan in verschillende zones van het Afgaanse grondgebied. Het wordt compleet afgeraden om over land te reizen.

Kaboel

De veiligheid in Kaboel blijft problematisch. Sinds 2014 is er een golf van (zelfmoord)aanslagen in de stad. Sedert de zomer van 2015 is het aantal aanslagen gestegen. Daarbij vielen tientallen slachtoffers. Eind juli 2016 vonden twee zware aanslagen plaats te Kaboel. Eén daarvan viseerde specifiek buitenlanders. Het risico op aanvallen en aanslagen, zowel op de Afghaanse overheden, de buitenlandse strijdkrachten, als op plaatsen waar de westerse aanwezigheid zichtbaar is, blijft bijzonder groot. Ook burgers vormen een doelwit.

De plaatsen die regelmatig door de buitenlanders worden bezocht (supermarkten en bepaalde restaurants) kunnen het doelwit van een aanval zijn. Vooral de luchthaven van Kaboel is een doelwit. De meeste wijken zijn te vermijden. Ook beveiligde compounds kunnen aangevallen worden. Verplaatsingen tijdens de nacht moeten absoluut vermeden worden.

Verplaatsingen overdag moeten onder begeleiding gebeuren, liefst door een escorte.

Een verblijf in Kaboel door leden van officiële instanties en van internationale of humanitaire organisaties in het kader van hun zending is enkel denkbaar op voorwaarde elementaire veiligheidsregels na te leven (kennis van de bezochte plaatsen en mensen, permanente bewaking van de woonplaats, planning van de verplaatsingen, begeleiding en opvang, enz).

De provincies

Er zijn geen veilige provincies meer. Er vinden vooral gevechten en aanvallen plaats in de provincies van het zuiden, het oosten en het centrum maar ook van het noorden en, sinds kort, van het westen van het land.

Sinds de aanval op een konvooi van westerse toeristen in de westelijke provincie Herat op 4/08/2016 zijn reizen en verplaatsingen in alle provincies van het land absoluut te vermijden.

Sommige reisagentschappen bieden nog steeds reizen aan naar Bamiyan, Herat en de Panjshirvallei. Deze zijn compleet af te raden omwille van het ontvoeringsgevaar en het risico op terroristische aanvallen.

Het grensgebied met Pakistan is extreem gevaarlijk, onder andere door de regelmatige militaire operaties tegen militante groeperingen.

(zie: http://diplomatie.belgium.be/nl/Diensten/Op_reis_in_het_buitenland/reisadviezen/Afghanistan).

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat zoals hierboven gesteld de Afghaanse minister voor vluchtelingen en repatriëring heeft gesteld dat geen gedwongen terugkeer mogelijk kan zijn en dat het land voor 80% onveilig is. Mede gelet op deze informatie kan er onmogelijk worden besloten dat verzoeker zich zou kunnen terugbegeven naar waar dan ook in Afghanistan.

Uit de hierboven beschreven informatie blijkt kort samengevat dat verzoekende partij in Kaboel wordt onderworpen aan :

- een uiterst onveilige plaats die volgens de Afghaanse overheid niet geschikt is voor terugkerende afgewezen asielzoekers;*
- zelfmoordaanslagen waar burgers het slachtoffer van zijn;*
- geen werk en geen gezondheidszorg en geen behuizing;*
- als terugkerende asielzoeker zijn leven riskeert;*
- bij gebrek aan netwerk in Kaboel er niet kan overleven en Kaboel zal verlaten of zal moeten verlaten.*

Dat bovendien in verscheidene rapporten te lezen valt dat verzoeker aan willekeurig geweld zou kunnen worden blootgesteld bij een eventuele terugkeer naar diens land van herkomst.

« Au cours des neuf premiers mois de 2016, la MANUA a recensé 8 397 victimes civiles du conflit (2 562 morts et 5 835 blessés). Selon la MANUA, près de 23 % étaient imputables aux forces progouvernementales – à savoir les forces de sécurité nationales afghanes, la police locale afghane, les groupes armés progouvernementaux et les forces internationales.

La MANUA a recensé au moins 15 cas, au cours du premier semestre de 2016, dans lesquels les forces progouvernementales ont mené des perquisitions dans des hôpitaux et des centres de santé, retardé ou entravé la fourniture de médicaments ou utilisé des établissements médicaux à des fins militaires, soit une nette augmentation par rapport à l'année précédente.

Le 18 février, des hommes portant l'uniforme de l'armée nationale afghane ont pénétré dans un centre de santé du village de Tangi Saidan (province du Wardak) contrôlé par les talibans.

L'organisation humanitaire suédoise qui gérait l'établissement a affirmé qu'ils avaient frappé les membres du personnel et tué deux patients, ainsi qu'un adolescent de 15 ans qui s'occupait d'eux. L'OTAN a ouvert une enquête sur cette opération, mais n'avait pas communiqué d'informations sur son avancement à la fin de l'année.

Aucune inculpation n'a été prononcée contre les responsables du bombardement aérien par les forces américaines, en octobre 2015, d'un hôpital de Kunduz géré par Médecins sans frontières, lors duquel au moins 42 membres du personnel médical et patients avaient été tués ou blessés.

Une dizaine de militaires américains ont toutefois fait l'objet de sanctions disciplinaires. En mars, le nouveau commandant des forces américaines et des forces de l'OTAN en Afghanistan a présenté des excuses aux familles des victimes. »

« Selon la MANUA, la majorité des pertes civiles – 60 % environ – ont été le fait d'attaques menées par les talibans et d'autres groupes armés insurgés.

Le 3 février, les talibans ont abattu un garçon de 10 ans qui se rendait à l'école à Tirin Kot, dans le sud de l'Uruzgan. Cet enfant aurait apparemment été tué parce qu'il avait combattu les talibans à quelques reprises aux côtés de son oncle, un ancien commandant des talibans qui avait changé d'allégeance et était devenu chef de la police locale.

Le 19 avril, des combattants talibans ont attaqué une équipe de sécurité chargée de la protection de hauts responsables gouvernementaux à Kaboul ; 64 personnes au moins ont été tuées et 347 autres blessées. Il s'agissait de la plus grosse attaque menée par les talibans dans une zone urbaine depuis 2001.

Le 31 mai, des combattants talibans se faisant passer pour des agents de l'État ont enlevé environ 220 civils à un faux poste de contrôle sur la route reliant Kunduz à Takhar, non loin d'Arzaq Angor Bagh, dans la province de Kunduz. Dix-sept d'entre eux ont été tués et les autres ont été secourus ou libérés. Au moins 40 autres personnes ont été enlevées et d'autres tuées le 8 juin dans la même région.

Un attentat-suicide perpétré le 23 juillet pendant une manifestation pacifique de Hazaras à Kaboul et revendiqué par le groupe armé État islamique (EI) a fait au moins 80 morts et plus de 230 blessés.

Le 12 août, trois hommes armés ont attaqué l'université américaine de Kaboul ; 12 personnes – des étudiants et des enseignants pour la plupart – ont été tuées et près de 40 autres ont été blessées. Cet attentat n'a pas été revendiqué.

Le 11 octobre, l'EI a mené une attaque coordonnée contre un groupe important de personnes qui participaient à une cérémonie de deuil dans une mosquée de Kaboul. Les assaillants ont utilisé des explosifs et pris d'assaut la mosquée, prenant semble-t-il en otages plusieurs centaines de fidèles. Au moins 18 personnes ont été abattues et plus de 40 autres blessées ; des femmes et des enfants figuraient parmi les victimes. »

« Selon le Haut-Commissariat des Nations unies pour les réfugiés (HCR), près de 2,6 millions de réfugiés afghans vivaient dans plus de 70 pays, ce qui plaçait l'Afghanistan au deuxième rang mondial des pays d'origine des réfugiés. Environ 95 % d'entre eux vivaient dans seulement deux pays, l'Iran et le Pakistan, où ils étaient victimes de discrimination et d'attaques racistes et étaient confrontés à l'absence d'infrastructures de base et au risque d'expulsion massive.

Environ 1,4 million de réfugiés installés au Pakistan risquaient une expulsion collective, leur enregistrement devant expirer à la fin de l'année. Le HCR estimait qu'un million supplémentaire de réfugiés non enregistrés vivaient au Pakistan. Toujours selon le HCR, plus de 500 000 réfugiés afghans (enregistrés ou non) ont été renvoyés du Pakistan au cours de l'année. Il s'agissait du chiffre le plus

élevé depuis 2002. Les autorités ont indiqué que, durant les quatre premiers jours d'octobre, jusqu'à 5 000 retours avaient été enregistrés quotidiennement. La situation a été exacerbée par la signature, le 5 octobre 2016, de l'accord entre le gouvernement afghan et l'UE, qui prévoit le renvoi d'un nombre illimité de réfugiés afghans par les États membres de l'UE. »

« Cette année encore, les défenseurs des droits humains ont été pris pour cible et menacés par des groupes armés. Des militantes des droits humains et leurs familles, en particulier, ont reçu des menaces de mort.

Au début de 2016, une défenseure éminente des droits humains a reçu sur Facebook, de la part des talibans, une menace de mort qui la visait ainsi que neuf autres personnes. Les 10 militants en question ont informé les autorités de ces menaces, et la Direction nationale de la sécurité (le service de renseignement afghan) a arrêté deux personnes liées, semble-t-il, aux talibans.

Aucune information n'a toutefois été fournie par la suite à ces défenseurs des droits humains, qui ont continué de recevoir des menaces et se sont autocensurés dans leurs activités.

En août, dans une province du sud du pays, le frère d'une défenseure des droits humains a été enlevé, torturé et tué par des individus non identifiés. Les ravisseurs ont utilisé le téléphone de leur victime pour intimider la militante et sa famille, la menaçant de conséquences fatales si elle ne mettait pas fin à ses activités. Personne n'avait été arrêté à la fin de l'année pour l'enlèvement et le meurtre de cet homme.

Cette année encore, des groupes armés, dont les talibans, se sont rendus responsables d'homicides, d'actes de torture et d'autres atteintes aux droits humains à titre de châtement pour des actes considérés comme des crimes ou des délits. Les structures de justice parallèle étaient illégales.

La MANUA a recensé 26 cas d'exécution sommaire, de flagellation, de coups et de détention illégale entre le 1er janvier et le 30 juin. Ces châtements ont été imposés pour des violations présumées de la charia ainsi que pour espionnage ou liens avec les forces de sécurité. La plupart des cas ont été signalés dans l'ouest du pays, particulièrement dans les provinces de Farah et de Badghis.

Le 14 février, dans le district de Khak-e Safid (province de Farah), des membres de la police locale afghane auraient arrêté, torturé et tué un berger qu'ils accusaient d'avoir posé un engin explosif improvisé déclenché à distance, qui avait tué deux policiers. La MANUA a indiqué que, bien qu'il ait été informé de cette affaire, le service des poursuites de la police locale n'avait pas ouvert d'enquête ni arrêté de suspects » (République islamique d'Afghanistan Chef de l'État et du gouvernement : Mohammad Ashraf Ghani) Rapport annuel 2017

Ook meer recentere bronnen bevestigen het bovenstaande :

COI Focus, AFGHANISTAN Security Situation in Kabul City, 8 April 2020 (Update)

The New Arab, Surviving Kunduz: Crime and violence swamp neglected Afghan city once hailed as model of governance, 02/08/2019, <https://www.alaraby.co.uk/english/indepth/2019/8/2/surviving-kunduz-crimeand-violence-swamp-neglected-afghan-city> UNAMA, Afghanistan Protection of Civilians in Armed Conflict - Annual Report 2019, 22 February 2020

“ On 28 September 2019, after multiple delays, Afghanistan's fourth presidential elections took place. According to UNAMA, the overall civilian casualty figures related to the electoral process were significantly lower in 2019 as compared to the parliamentary elections in 2018, both during the registration period and on polling day. From the start of the registration process on 8 June until the end of 2019, UNAMA verified election-related incidents, resulting in 474 civilian casualties (91 killed and 383 injured) countrywide.

UNSG reported on a high tempo of small-scale attacks to prevent or disrupt the 2019 electoral process, with the highest number of security incidents on election day in Kunduz and Kabul City.

According to UNAMA, however, no mass-casualty incidents were recorded in the capital on 28 September.

UNAMA attributed more than 80 % of all civilian casualties of election-related violence in 2019 to the Taliban. “

Uit al het bovenstaande blijkt dat het terugsturen van de verzoekende partijen naar hun thuisland een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden.

Afghanistan kan niet gezien worden als een land dat bescherming kan bieden aan personen die zich in de situatie van verzoeker verkeren. Dit risico op schending van artikel 3 van het EVRM houdt daarom ook ontegensprekelijk een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel in.

Verwerende partij heeft in casu aldus niet ernstig onderzocht of verzoeker bij verwijdering naar Afghanistan zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en maakte

geen feitenbevinding. Zo werd er bovendien niet meegedeeld in welk gebied of stad in Afghanistan verzoeker zou terechtkomen, waardoor verweerder ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied na is gegaan.

Dat er in de bestreden beslissing bovendien geen afdoend vestigingsalternatief werd geformuleerd, noch werd er rekening gehouden met de genomen maatregelen betreffende COVID-19.

5. Bijgevolg schendt de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM, artikelen 1,6°, 7, 39/2 en 52/3 van Vreemdelingenwet, artikel 7 Richtlijn 2008/115/EG, het rechtszekerheidsbeginsel of vertrouwensbeginsel, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het verbod van willekeur en het gelijkheidsbeginsel.”

3.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat in haar toelichting bij het enig middel na om duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 39/2 van de Vreemdelingenwet schendt. Zij gaat er overigens aan voorbij dat de bestreden beslissing werd genomen door de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie zodat zij niet dienstig kan voorhouden dat de Raad *in casu* over volle rechtsmacht beschikt. De Raad treedt in onderhavig beroep immers slechts op als annulatierechter.

De Raad ziet evenmin in hoe het bestreden bevel artikel 1, 6° van de Vreemdelingenwet zou kunnen schenden, minstens zet de verzoekende partij dit niet concreet uiteen, daar het artikel slechts een definitie bevat van een “*beslissing tot verwijdering*”.

Voor zover de verzoekende partij bij de uiteenzetting van haar grieven verwijst naar de richtlijn 2005/85/EG betreffende de minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus, maakt zij niet aannemelijk op welke wijze het bestreden bevel de richtlijn schendt.

Waar de verzoekende partij zich nog beroept op een schending van de Terugkeerrichtlijn geldt dat deze richtlijn geen directe werking heeft. Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers, beide in werking getreden op 27 februari 2012. De verzoekende partij toont niet aan dat de artikelen van de Terugkeerrichtlijn niet of dan wel foutief zouden zijn omgezet in Belgisch recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Het middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

3.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is

kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

3.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 7 van de Vreemdelingenwet en artikel 3 van het EVRM, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

3.5. Zoals de verzoekende partij in haar verzoekschrift betoogt, wijst artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt van de bestreden beslissing, er in de aanhef op dat deze bepaling toepassing vindt “*onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag*”.

3.6. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft verricht en voert aan dat indien de verwerende partij de nodige zorgvuldigheid aan de dag zou hebben gelegd, dat zij dan zou hebben kunnen vaststellen dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn, dat dit des te meer geldt nu een schending van artikel 3 van het EVRM reëel is, dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is teneinde de beslissing te rechtvaardigen in het licht van artikel 3 van het EVRM, dat een loutere verwijzing naar het feit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 28 februari 2020 een negatieve beslissing heeft genomen niet volstaat, dat het vaste rechtspraak is van de Nederlandstalige Kamers van de Raad dat een onderzoek aangaande een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet alleen dient onderzocht te worden in het kader van een asielprocedure maar ook in het kader van een beslissing tot uitwijzing, dat de verwerende partij de in aanmerking komende belangen niet op een juiste wijze heeft afgewogen om tot een weloverwogen besluit te komen waardoor zij op willekeurige wijze is overgegaan tot het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij vervolgt dat zij vreest dat haar mensenrechten ernstig zullen worden geschonden bij een terugkeer naar Afghanistan, dat de Afghaanse minister voor vluchtelingen en repatriëring heeft gesteld dat geen gedwongen terugkeer mogelijk kan zijn en dat het land voor 80% onveilig is, waarbij zij verwijst naar een document van 15 augustus 2015, dat uit objectieve informatie blijkt dat uit het rapport van de Deense Immigratiedienst over Afghanistan (Danish Immigration Service. Afghanistan COI) blijkt dat de huur in Kaboel enorm hoog is en derhalve sommige mensen in tenten leven in Kaboel aangezien ze geen huis kunnen betalen en de overheid hen geen voorzieningen aanbiedt, dat ten gevolge van een presidentieel decreet van 2005 alle terugkeerders moeten terugkeren naar hun plaats van origine, dat het hoofdprobleem voor tewerkstelling in Kaboel mensen uit de provincies en mensen die terugkeren uit het buitenland betreft, dat de werkgelegenheidsgraad in Afghanistan bijzonder laag is en het moeilijk is voor nieuwkomers om een leven op te bouwen in Afghanistan en dat een belangrijk deel van de economie in Kaboel gebaseerd is op de internationale aanwezigheid, dat eenmaal de internationale troepen zich uit Afghanistan zullen terugtrekken dit dramatisch zal zijn voor de werkgelegenheid. Verder verwijst de verzoekende partij nog naar en citeert zij uit het reisadvies voor Afghanistan en concludeert ze dat mede gelet op deze informatie er onmogelijk kan besloten worden dat zij zich zou kunnen begeven naar waar dan ook in Afghanistan en dat uit de geciteerde informatie blijkt dat zij in Kaboel wordt onderworpen aan een uiterst onveilige plaats die volgens de Afghaanse overheid niet geschikt is voor terugkerende afgewezen asielzoekers, aan zelfmoordaanslagen waar burgers het slachtoffer van zijn, aan geen werk en geen gezondheidszorg en geen behuizing en tevens als terugkerende asielzoeker haar leven riskeert en bij gebrek aan een netwerk in Kaboel er niet kan overleven en Kaboel zal verlaten of zal moeten verlaten. Zij stelt ook dat in verscheidene rapporten te lezen valt dat zij aan willekeurig geweld zou kunnen worden blootgesteld bij een eventuele terugkeer naar haar land van herkomst. De verzoekende partij citeert vervolgens verschillende paragrafen uit een rapport van 2017 en stelt dat ook recentere bronnen de informatie uit het voormelde rapport bevestigen, waarna zij verwijst naar de COI Focus, AFGHANISTAN Security Situation in Kabul City van 8 april 2020 en naar een mediabericht van 2 augustus 2019 alsook verwijst naar en citeert uit het jaarlijks rapport van 2019 van UNAMA betreffende Afghanistan. De verzoekende partij meent dat uit het bovenstaande blijkt dat haar terugsturen naar haar herkomstland een schending van artikel 3 van het EVRM zou inhouden, dat Afghanistan niet kan gezien worden als een land dat bescherming kan bieden aan personen die zich in haar situatie bevinden. Tot slot meent zij nog dat de verwerende partij *in casu* aldus niet ernstig onderzocht heeft of zij bij verwijdering naar Afghanistan zal worden blootgesteld aan onmenselijke en vernederende behandelingen en dat er niet werd meegedeeld in welk gebied of welke stad in Afghanistan zij zou terecht komen, waardoor de verwerende partij ook niet de risico's van een overdracht naar dat welbepaald gebied is nagegaan.

3.7. Met haar betoog dat de bestreden beslissing geenszins rekening houdt met de individuele omstandigheden eigen aan dit dossier waarop internationale bepalingen van toepassing zijn en dat dit des te meer geldt nu een schending van artikel 3 van het EVRM meer dan reëel is, gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat de verwerende partij in de bestreden beslissing heeft uiteengezet dat op 2 maart (lees: 28 februari) 2020 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming werd genomen.

Betreffende de veiligheidssituatie in Afghanistan en de mogelijkheid voor de verzoekende partij om in Kaboel in haar levensonderhoud te voorzien, kan in de beslissing van het Commissariaat-generaal van 28 februari 2020 gelezen worden wat volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse verzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Verzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the International protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Countrv_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. EASO wijst er op dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. In de meerderheid van de Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de stad Kabul te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-74, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>; het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update - mei 2018 (pag. 1-34, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 15 mei 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_security_situation_in_kabul_city_20190515.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>): en het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation - juni 2019, (pag. 1-74, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken

gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 6 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2018 in de stad 1686 burgerslachtoffers (554 doden en 1132 gewonden) vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen en er dus een relatief beperkt aantal burgerslachtoffers vallen ingevolge van zelfmoord- en complexe aanslagen in verhouding tot het totale bevolkingsaantal. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. In de rapporteringsperiode werden ook verkiezingsgerelateerde doelwitten gevisieerd door zowel de Taliban als ISKP in een poging de verkiezingen te ondermijnen. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul.

Daarnaast heeft IS sinds 2016 een aantal grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap en soft targets gelegen in sjiitische wijken van de stad gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens de piek van aanslagen in januari 2018. Sinds het voorjaar van 2018 is er een merkbare daling in het aantal high profile aanslagen in Kabul, waarbij er in februari 2019 een daling van 61% van zelfmoordaanslagen werd gerapporteerd, die wordt toegeschreven aan succesvolle interventies en verbeterde veiligheidsmaatregelen door de Afghaanse veiligheidsdiensten. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in de stad Kabul. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 30 augustus 2018 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota (zie de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018, pag. 98-110, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance> wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul vestigt. Al in de weigeringsbeslissing van 4 december 2018 motiveerde het Commissariaat-generaal op omstandige wijze waarom u in Kabul over een vestigingsalternatief beschikt. De exacte motieven op grond waarvan de Commissaris-generaal tot deze bevinding kon komen, staan duidelijk en afdoende vermeld in de beslissing genomen in uw hoofde in het kader van uw eerste verzoek. Deze beslissing en beoordeling werd door de RvV bevestigd en u heeft hiertegen geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Bovendien brengt u heden geen elementen aan die tot een andersluidende appreciatie zouden kunnen leiden."

In het kader van het eerste verzoek tot internationale bescherming nam de commissaris-generaal op 4 december 2018 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In voormelde beslissing kan betreffende het vestigingsalternatief, en de mogelijkheid voor de verzoekende partij om in haar levensonderhoud te voorzien, in Kaboel gelezen worden wat volgt:

"Niettegenstaande de vaststelling dat u tracht geen eerlijk zicht te bieden op zaken als uw achtergrond, familiale situatie en netwerk, kunnen in bijkomende orde volgende zaken opgemerkt worden inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en de mogelijkheid zich elders in het land te vestigen.

(...)

Het Commissariaat-generaal benadrukt voorts dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal is van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in Kabul stad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines blijkt dat een intern vluchterternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

In de EASO Guidance Nota wordt een intern vestigingsalternatief voor alleenstaande mannen en getrouwde koppels zonder kinderen over het algemeen redelijk geacht. In de Guidance Note wordt gesteld dat er, niettegenstaande een hervestiging gepaard kan gaan met een zekere hardheid, kan besloten worden dat verzoekers die tot deze categorieën behoren, in principe in staat zijn om er, zonder ondersteunend netwerk, in hun levensonderhoud te voorzien.

Het CGVS benadrukt hierbij dat er niet van uitgegaan wordt dat een intern vestigingsalternatief per definitie mogelijk is voor elke Afghaanse verzoeker om internationale bescherming die tot één van voornoemde categorieën van personen behoort. Het CGVS past het principe van een intern vestigingsalternatief slechts toe wanneer er in concreto wordt vastgesteld dat de verzoeker over een reëel verblijfsalternatief beschikt elders in Afghanistan.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in Kabul vestigt. Hoewel u uw werkelijke achtergrond en profiel en het bestaan van een familiaal

netwerk in Kabul tracht te verhullen (supra), kan aangenomen worden dat u in de hoofdstad over een uitgebreid familiaal netwerk beschikt dat u kan ondersteunen. Zo blijkt dat u na confrontatie vaak schoorvoetend moet toegeven dat een bepaald familielid in Kabul woont (supra), blijkt dat de persoon die meer dan waarschijnlijk uw vader is in Kabul werkt als 'Health Technologist' (zie facebookpagina in administratief dossier), blijkt uw broer (die op facebook aangeeft universitair geschoold te zijn – zie administratief dossier en CGVS 3 p.6) in de diplomatieke wijk Wazir Akbar Khan te wonen (CGVS 3, p.4), woont minstens een deel van uw schoonfamilie in Kabul en heeft deze schoonfamilie de mogelijkheden om personen als elektriciens dan wel ingenieur te laten studeren in Kabul,... Er kan dan ook aangenomen worden dat een vestiging in Kabul in jullie geval redelijk is.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u dat u niet terecht kan bij uw broer omdat hij met een aantal vrienden in een kamer zou wonen en heeft u het later over het feit dat u er niemand kent, dat u er bij niemand terecht kan en u er geen job kon of kan vinden (CGVS 3 p.8-9). Rekening houdend met het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen over deze aspecten (zie supra) moet worden besloten dat een hervestiging in Kabul in uwen hoofde als redelijk moet worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in Kabul over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

(...)

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel kan blijken. U maakt evenmin aannemelijk dat er in uw hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande appreciatie niets wijzigen en werden overigens reeds beoordeeld in de vorige beslissing en arrest. Uw taskara en deze van uw vrouw bevestigen louter de identiteit van uw beide, dewelke door het CGVS echter niet onmiddellijk betwist wordt."

De Raad wijst erop dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet luidens hetwelk wordt getoetst of in hoofde van de verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, <http://curia.europa.eu>). Artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn. Het EHRM heeft in de zaak Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk geoordeeld dat artikel 3 van het EVRM een bescherming biedt die vergelijkbaar is met de bescherming geboden onder artikel 15, c) van de Kwalificatierichtlijn dat werd omgezet in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet (EHRM 28 juni 2011, nr. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi v. Verenigd Koninkrijk, par. 226).

Het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM is aldus door het Commissariaat-generaal gebeurd op 4 december 2018 en 28 februari 2020 en dus minder dan drie maanden voor het nemen van de bestreden beslissing.

3.8. De verzoekende partij maakt met haar betoog niet concreet aannemelijk op welke wijze de onderzoeksplicht van de verwerende partij in het licht van artikel 3 van het EVRM *in casu* ruimer zou zijn dan het onderzoek naar aanleiding van het verzoek tot internationale bescherming. Zij verduidelijkt niet welke elementen die zij aanbrengt, niet reeds werden beoordeeld in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming of op welke wijze de beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM *in casu* verschilt van de beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij haalt geen concrete elementen aan, die zij nog niet heeft voorgelegd of had kunnen voorleggen tijdens het onderzoek door de commissaris-generaal van haar tweede verzoek tot internationale bescherming. Zij toont dan ook niet aan dat de verwerende partij niet kon volstaan met een verwijzing naar voormeld onderzoek. Evenmin toont zij aan dat de door haar in haar verzoekschrift geciteerde rapporten nieuwe elementen aantonen waarmee de commissaris-generaal nog geen rekening heeft kunnen houden zodat de verwerende partij ertoe gehouden was deze elementen te beoordelen. Door het louter verwijzen naar deze rapporten of het louter citeren uit deze rapporten toont

zij geenszins *in concreto* aan welke elementen nieuw zijn in die zin dat ze nog niet werden betrokken in de reeds gevoerde beoordeling van de veiligheidssituatie in Kaboel en het vestigingsalternatief. De verzoekende partij toont niet aan dat uit de elementen in de rapporten waarnaar zij verwijst blijkt dat de beoordeling van de veiligheidssituatie en het vestigingsalternatief in Kaboel door de commissaris-generaal niet langer actueel zou zijn.

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar mediaberichten, wijst de Raad er nog op dat mediaberichten geen internationale gezaghebbende rapporten zijn, doch enkel persoonlijke weergaves zijn door journalisten van interviews, verklaringen en situaties. Ze berusten niet op wetenschappelijk onderzoek en moeten daarom worden aanzien als een minder gezaghebbende bron dan de internationale rapporten waarnaar in de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek tot internationale bescherming wordt verwezen. De mediaberichten zijn derhalve niet van die aard om afbreuk te doen aan de gedegen motivering van voornoemde beslissing van de commissaris-generaal.

Uit voorgaand citaat blijkt eveneens dat de commissaris-generaal een vestigingsalternatief in Kaboel formuleerde in zijn beslissing van 4 december 2018 en hier opnieuw naar verwees in zijn beslissing van 28 februari 2020 zodat de verzoekende partij het tegendeel niet dienstig kan betogen. Evenmin maakt zij aannemelijk dat zij in een andere regio dan Kaboel terecht zou komen, zodat de verwerende partij aldus de risico's van een overdracht naar Kaboel op een dienstige manier is nagegaan. Minstens maakt de verzoekende partij met haar betoog het tegendeel niet aannemelijk.

3.9. In zoverre de verzoekende partij in de bestreden beslissing een motivering in het kader van artikel 3 van het EVRM verwacht, stelt de Raad aldus vast dat zij *in casu* niet duidelijk maakt waarop deze verwachting is gesteund, gelet op het feit dat de bestreden beslissing volgt op de beslissing van het Commissariaat-generaal waarnaar in het bestreden bevel wordt verwezen en de beroepsmogelijkheid in volle rechtsmacht die voor de verzoekende partij openstaat bij de Raad. De verzoekende partij verwacht blijkbaar in de bestreden beslissing nogmaals de motieven die terug te vinden zijn in de beslissing van het Commissariaat-generaal. De Raad ziet niet in wat de toegevoegde waarde zou zijn van een dergelijke herhaling van de motieven. Het feit dat een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM dient te gebeuren bij het nemen van een verwijderingsmaatregel, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat indien een dergelijk onderzoek reeds is gebeurd voor het nemen van een verwijderingsmaatregel, bijvoorbeeld in het kader van een verzoek tot internationale bescherming, er niet bijkomend dient onderzocht of gemotiveerd te worden omtrent een vermeende schending van deze bepaling.

3.10. Met haar betoog voert de verzoekende partij overigens in wezen kritiek op de beoordeling van de veiligheidssituatie door het Commissariaat-generaal in de beslissing van 28 februari 2020. De Raad stelt dan ook vast dat deze kritiek niet gericht is tegen de *in casu* bestreden beslissing. Bovendien had de verzoekende partij deze kritiek reeds naar voren kunnen brengen in een beroep bij de Raad tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal maar liet zij na om binnen de wettelijke termijn een beroep in te dienen.

3.11. In zoverre de verzoekende partij meent dat er in de bestreden beslissing rekening had moeten gehouden worden met de genomen maatregelen betreffende COVID-19, verduidelijkt zij geenszins waarom bij het nemen van de bestreden beslissing met voormelde maatregelen diende rekening gehouden te worden, noch met welke maatregelen betreffende COVID-19 rekening diende gehouden te worden, nog minder op welke wijze de genomen maatregelen betreffende COVID-19, het nemen (en de tenuitvoerlegging) van de bestreden beslissing in de weg zouden staan.

3.12. Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin maakt de verzoekende partij aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing willekeurig of onzorgvuldig heeft gehandeld noch dat de materiële motiveringsplicht geschonden is.

3.13. Daar de verzoekende partij niet concreet aannemelijk maakt dat enige hogere rechtsnorm zou verhinderen dat de gemachtigde toepassing maakte van de bepalingen van artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en het niet ter discussie staat dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum, kan niet worden besloten dat artikel 7 van de Vreemdelingenwet *in casu* is geschonden.

3.14. Een schending van artikel 7 van de Vreemdelingenwet wordt aldus evenmin aangetoond.

3.15. De verzoekende partij stelt verder dat er geen beroep bij de Raad werd aangetekend tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2020, dat gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad de verzoekende partij nog steeds een voorlopig verblijfsrecht bezit, dat de personen die zich in deze situatie bevinden normaal de toelating krijgen om op het grondgebied te verblijven in afwachting van het beroep, dat zij tevens nog de mogelijkheid had om een nieuwe asielaanvraag in te dienen op basis van nieuwe elementen, dat dient rekening gehouden te worden met de maatregelen die door de Belgische overheid werden genomen betreffende COVID-19, dat zij zich immers ernstig beperkt zag in haar mogelijkheden om een nieuwe asielaanvraag in te dienen, dat er derhalve ook geen mogelijkheid was voor het CGVS om deze asielaanvraag en de desbetreffende nieuwe elementen in overweging te kunnen nemen, dat zij bij de bestreden beslissing toch een bevel om het grondgebied te verlaten kreeg, dat dit een beslissing tot verwijdering is waarbij de illegaliteit wordt verklaard, dat de hierboven aangekaarte praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken het rechtszekerheidsbeginsel alsook artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet schendt, dat artikel 52/3 bepaalt dat er slechts een bevel afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, *quod non* in het geval van een schorsend beroep, dat de voorwaarden in artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet cumulatief geïnterpreteerd dienen te worden, dat de verwerende partij het artikel echter niet op deze manier interpreteert, dat er nochtans wel degelijk te lezen is “en” en niet “of”, dat de bevestiging van de cumulatieve interpretatie kan gevonden worden in de parlementaire voorbereiding, dat met het bevel om het grondgebied te verlaten het verblijf illegaal wordt verklaard, dat de Terugkeerrichtlijn bepaalt dat het verblijf slechts als illegaal kan worden beschouwd indien een beslissing definitief is geworden, dat gezien een schorsend rechtsmiddel openstaat tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal er dus geen sprake is van een definitieve beslissing, dat de praktijk van de Dienst Vreemdelingenzaken afgewezen dient te worden wegens niet in overeenstemming met artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet en dat tevens zou mogen worden aangenomen dat, onder het vertrouwensbeginsel, tijdens de periode van de genomen maatregelen tegen COVID-19 geen bevelen om het grondgebied te verlaten zouden mogen worden betekend op basis van negatieve beslissingen van het CGVS tijdens diezelfde periode.

3.16. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315- 349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93 104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179 021).

3.17. De verzoekende partij meent dat de verwerende partij het rechtzekerheidsbeginsel en artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet schendt door een beslissing te nemen tot aflevering van het bestreden bevel.

Artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§1. De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°. (...)”

In casu heeft de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen het tweede verzoek tot internationale bescherming op 28 februari 2020 niet-ontvankelijk verklaard. Uit de stukken in het administratief dossier blijkt dat de kennisgeving van deze beslissing op 2 maart 2020 werd opgemaakt. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk dat zij van voornoemde beslissing aldus niet in kennis werd gesteld. Daar de verzoekende partij, conform artikel 39/57 §1, tweede lid, 3°, eerste zin van

de Vreemdelingenwet, een beroep tegen voormelde beslissing kon indienen binnen de 5 of 10 dagen na kennisgeving van de beslissing maar naliet dit te doen, of minstens het tegendeel niet aantoon, kan aldus worden verondersteld dat de beroepstermijn verstreken is alsook reeds verstreken was op 13 mei 2020, datum van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij heeft geen belang te verwijzen naar de schorsende werking van een bij de Raad ingesteld beroep aangezien zij naliet een beroep in te stellen. Zij kan dus niet dienstig betogen dat gezien de schorsende werking van het beroep bij de Raad zij nog steeds een voorlopig verblijfsrecht bezit en dat artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat er slechts een bevel afgeleverd kan worden bij een negatieve beslissing van het CGVS en als er sprake is van een onwettig verblijf, *quod non* in het geval van een schorsend beroep, dat de voorwaarden in artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet cumulatief geïnterpreteerd dienen te worden, dat *in casu* niet voldaan is aan de voorwaarden gesteld in artikel 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het feit dat de verzoekende partij binnen de haar toegekende beroepstermijn geen beroep heeft ingesteld tegen de beslissing van de commissaris-generaal, is er niet langer sprake van een openstaand schorsend rechtsmiddel noch van een hangend beroep en is de voormelde beslissing, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij voorhoudt, wel degelijk definitief geworden.

De verzoekende partij maakt in die zin dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij, door de bestreden beslissing te nemen, het rechtszekerheidsbeginsel heeft geschonden of dat het bestreden bevel niet conform artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet werd genomen.

3.18. De verzoekende partij stelt verder nog dat zij de mogelijkheid had om een nieuwe asielaanvraag in te dienen op basis van nieuwe elementen maar dat deze mogelijkheid ernstig beperkt werd door de maatregelen die de Belgische overheid nam betreffende COVID-19. Vooreerst stelt de Raad vast dat uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat in hoofde van de verzoekende partij op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing een nieuwe asielaanvraag hangende was. Met haar betoog toont de verzoekende partij voorts geenszins aan dat er sprake zou zijn van nieuwe elementen waardoor een nieuw verzoek tot internationale bescherming ten gronde onderzocht zou kunnen worden, noch dat zij door de maatregelen betreffende COVID-19 in de onmogelijkheid was om een verzoek tot internationale bescherming in te dienen. Zij maakt evenmin aannemelijk of en op welke manier de bestreden beslissing haar in de weg zou staan een nieuw verzoek tot internationale bescherming in te dienen.

3.19. Waar zij verder nog stelt dat de verwerende partij het vertrouwensbeginsel schendt door het bestreden bevel te betekenen tijdens de periode waarin maatregelen werden genomen tegen COVID-19, maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk waarom zij erop had moeten kunnen vertrouwen dat het bestreden bevel niet genomen zou worden. Het bevel vloeit immers voort uit de artikelen 7 en 52/3, §1 van de Vreemdelingenwet en steunt op de vaststellingen, die overigens niet door de verzoekende partij worden betwist, dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing van niet-ontvankelijkheid heeft genomen enerzijds en dat de verzoekende partij niet in het bezit is van een geldig paspoort met geldig visum anderzijds. Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat de maatregelen tegen COVID-19 deze beslissing in de weg zouden staan noch dat de bestreden beslissing door de maatregelen tegen COVID-19 niet uitgevoerd kan worden, zodoende dat de Raad niet inziet hoe het vertrouwensbeginsel door het nemen van de bestreden beslissing geschonden zou kunnen zijn.

3.20. Een schending van het rechtzekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel en van artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.21. De verzoekende partij betoogt tot slot dat het gelijkheidsbeginsel geschonden wordt doordat in de praktijk niet alle vreemdelingen die zich in dezelfde situatie - van een negatieve beslissing afgeleverd door het CGVS - bevinden een bevel om het grondgebied te verlaten krijgen terwijl de beroepstermijn nog loopt of het beroep hangende is. De verzoekende partij verduidelijkt dat gezien de termijn van dit bevel kan aflopen, er een verschil is tussen de personen die een bevel hebben gekregen tijdens de schorsende beroepsprocedure en waarbij de termijn van dertig dagen reeds afgelopen is vooraleer een arrest werd gewezen en diegene die nog geen dergelijk bevel hebben gekregen, daar de eerste categorie immers onmiddellijk kan worden gerepatriëerd bij een negatief arrest, terwijl dit voor de tweede categorie niet het geval is.

Zoals blijkt uit wat uiteengezet werd in 3.17., werd de bestreden beslissing genomen nadat de termijn was verstreken om een beroep in te dienen tegen de beslissing van de commissaris-generaal van 28 februari 2020, minstens toont de verzoekende partij het tegendeel niet aan. De Raad stelde eveneens

vast dat de verzoekende partij *in casu* geen beroep indiende tegen de voormelde beslissing van de commissaris-generaal. Op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was er dan ook niet langer sprake van een nog lopende beroepstermijn of van een hangend beroep inzake de beslissing van 28 februari 2020 van het Commissariaat-generaal. De verzoekende partij kan dan ook niet dienstig betogen dat het gelijkheidsbeginsel geschonden is, daar zij nalaat aan te tonen dat zij zich in een situatie bevindt waarbij het bestreden bevel werd betekend alvorens de wettelijke voorziene beroepsmogelijkheden waren uitgeput en dat bij andere vreemdelingen het bestreden bevel pas wordt betekend nadat de beroepsmogelijkheden volledig zijn uitgeput.

3.22. Een schending van het gelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

3.23. Het enig middel, is in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien oktober tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER